

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1879 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, ΣΕΙΛΑΔΑΡΕΣΗ, ΜΑΚΚΑ, ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ

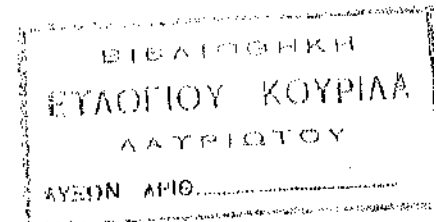
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ.

ΕΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΠΑΣΕΡΑΝ.

1885

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1879 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ
Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Σ. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ,
ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΠΡΟΠΗΡΟΤΕΑΣ

εἰς τὸ Ἐσωτερικόν..... Δρ. Ν. 15.
» » Ἐξωτερικόν..... » » 20.
» τούς κκ. Φοιτητάς.. » » 8.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΓΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαλήνου ἢ
ὄδῳ Πινακωτῶν
Ἀριθμὸς 8.

ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ. — Νέα ταξινόμησις τῶν ἐλαιογενῶν πυρετῶν, κατὰ C. E. PellerEAU. (Συνέχ.). — Περὶ ἐκτροφῆς τῆς κύστεως, ὑπὸ Βιρθολ. Γκίζη (ἐν Παρισίοις). (συνέχεια). — Μορφομανία. (Συνέχ.). — Κατακλίτις πατὰ τῆς δυσκοιλίας. — Ἐπίθεσις ἐλκῶν. — Θεραπεία τῆς γαστροβόου. — Εἰδοποιήσις διευθύνσεως. — Βιβλ. δελτίον.

ΝΕΑ ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΛΕΙΟΓΕΝΩΝ ΠΥΡΕΤΩΝ

ΚΑΤΑ C. E. PELLEREAU.

(Συνέχεια. ἄρα σελ. 17).

Ὅπως ὑπὸ θερμομετρικὴν ἐποψὴν ἀποκλείονται τοῦ νοσολογικοῦ πίνκκος ὁ διπλοῦς, τριταῦς, ὁ διπλοῦς, τεταρταῦς, ὁ διπλασιαζόμενος τριταῦς, ὁ διπλασιαζόμενος τεταρταῦς καὶ ὁ ἐννεαήμερος τύπος, οὕτω ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐποψὴν ἐξεταζομένων τῶν ἐλαιογενῶν πυρετῶν εἰς τὰ θερμοκλίματα ἀπορρίπτεος εἶναι καὶ ὁ τύπος συνεχῆς ἢ ψευδοσυνεχῆς, ὅστις κυρίως εἰπεῖν εἶναι ὁ οὕτω δὴ ὑφέσιμος κελούμενος. Ἀληθῶς κοινῶς εἶναι παραδεδομένον ὅτι ὁ συνεχῆς τύπος χαρακτηρίζεται διὰ τῆς διαρκείας καὶ τῆς συνεχείας τοῦ πυρετοῦ ἐπὶ ἰκανὰς ἡμέρας μετὰ ἐσπερινῶν ἐπιτάσεων καὶ πρωϊνῶν ὑφέσεων, ἀλλ' ὁ κανὼν οὗτος δὲν εἶναι χωρὶς ἐξαιρέσεως, διότι οὐχὶ σπανίως ἢ ἐπίτασις τοῦ πυρετοῦ συμβαίνει τὴν πρωϊαν ὡς ἐπὶ παραδ. εἰς τὴν δοθιηνέντερτίδα. Καὶ εἰς

ΓΑΛΗΝΟΣ, ΤΟΜ. ΙΓ΄.

τὰ θερμὰ κλίματα ὁ ὑφέσιμος τύπος ἐπίσης χαρακτηρίζεται διὰ διαρκείας τοῦ πυρετοῦ ἐπὶ ἰκανὰς ἡμέρας μετὰ ἐπιτάξεως συμβαινούσης ἀδικηρίως κατὰ πᾶσαν τοῦ νυχθήμερου ὥραν, εἴτε τὴν πρωτάν, εἴτε τὴν μεσημβρίαν, εἴτε, τοῦθ' ὅπερ τὸ συνηθέστερον, τὴν δεύτην ἢ τὴν ἐσπέραν, ὥστε ἂν εἰς τὰ εὐκρατὰ κλίματα ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπίτασις εἶναι μᾶλλον σταθερὰ τὸ ἐσπέρασ, εἰς τὰ θερμὰ κλίματα ἢ τοῦ ὑφέσιμου πυρετοῦ ἐπίτασις εἶναι μᾶλλον ἀτακτος ἐκ τῆς τοικύτης τῆς περὶ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἐπιτάξεως ἀνωμαλία; ἐπενοήθη ὁ συνεχῆς ἢ ψευδοσυνεχῆς τύπος. Ἡ τοιαύτη ὅμως ἐπινοήσις εἶναι σφαλερὰ, διότι δὲν ἀρκεῖ ἡ διαφορὰ αὕτη μόνη πρὸς ἀπαρτισμὸν ἰδίου τύπου, καὶ τόσῳ μᾶλλον καθόσον καὶ αὐτὰ τὰ τρία στάδια τοῦ ὑφέσιμου τύπου σπουδαίως ποικίλουσιν, εἶναι μᾶλλον ἢ ἥττον ἀνώμαλα, ἢ καὶ τελείως ἐλλείπουσι. Τὰ στάδια τοῦ πυρετικοῦ παροξυσμοῦ εἶναι σημεῖα ἐξωτερικὰ καὶ σύνεπῶς ἀπατηλά, μόνον δὲ θετικόν, βέβαιον καὶ οἶοναι μαθηματικὸν τοῦ πυρετοῦ σημεῖον εἶναι ἢ ὕψωσις τῆς θερμότητος, αὕτη οὐδέποτε ἐλλείπει, παρέχουσα ἀκριβέστατα τὸν βαθμὸν τῆς πυρετικῆς κινήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἐπικληθεῖται ἐπὶ τῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὑπὸ τὴν δράσιν τοῦ ἐλείου μιάσματος διατελούντων.

Τίς δὲ ὁ τοῦ κακοήθους πυρετοῦ ὄρισμός; Πολλοὶ τοιοῦτοι ἐδόθησαν καὶ κατὰ τινεὶ μὲν συγγραφεῖς ἢ τοῦ πυρετοῦ κακοήθεια ἀπορρέει ἀπὸ μείζονος ἀποταμιεύσεως τοῦ ἐλείου μιάσματος ἢ δηλητηρίου ἐν τῷ αἵματι, ἐξ ἧς ἀποταμιεύσεως ἐπιγίνεται κίνδυνος ζωῆς, ἐξάντλησις τοῦ ὄργανισμοῦ, ἂν μὴ ἐγκαιρῶς προσφερῆται ἢ δέουσα βοήθεια, ἀλλ' ἢ τοιαύτη ἀποταμιεύσις εἰς οὐδὲν θετικὸν καὶ βέβαιον γεγονός στηρίζεται κατ' ἄλλους δὲ, καὶ δὴ τὸν Rivieris, ἀπορρέει ἀπὸ ἐμβολῶν πιγματωδῶν κατὰ δὲ τοὺς θιασῶτας τῆς παρκαϊτικῆς θεωρίας ἀπὸ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ καὶ τῆς γονιμοποιήσεως τῶν μικροβίων. Κατ' ἕπαντας τούτους ἡ κακοήθεια χαρακτηρίζεται ὑπὸ μείζονος ἐντάσεως τῆς τοξικῆς αἰτίας. Κατ' ἄλλους δὲ συγγραφεῖς εἶναι ἀπότοκος τῆς ἀπλῆς τῶν φαινομένων ἀντιδράσεως, ὀφειλομένης εἰς πάλιν μεταφύ τοῦ ὄργανισμοῦ καὶ τοῦ ἐλείου δηλητηρίου. Κατ' ἄλλους τέλος τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐντάσεως τοῦ μιάσματος καὶ τῆς ἀντιδράσεως τοῦ ὄργανισμοῦ.

Αἱ θεωρίαι αὗται, ἄλλως σεβασταί, ἄτε δὴ ὑπὸ ἀνδρῶν τὰ πρῶτα ἐκ τῆς ἐπιστήμῃ φερόντων ἐξενοχθεῖται, δὲν ἀρκοῦσι πρὸς ἐξηγήσιν τῶν ἐκαστοτε εἰς τὰ θερμὰ κλίματα παρατηρουμένων. Οὕτω ὁ τῶν κακοήθων πυρετῶν ὑπὸ τοῦ Colin διδόμενος ὄρισμός δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὰ τῆς τοιαύτης φύσεως παραστάσεις τοῦ ἐλειογενοῦς νοσήματος.

Ἐποκαλοῦμεν κακοήθεις πυρετούς, λέγει ὁ Colin, πυρετούς εἴτε συνεχεῖς, εἴτε διαλείποντας ὡς αἱ συνήθεις ἐκδηλώσεις συνοδεύονται ἢ ἀντι-

καθίστανται ὑπὸ φαινομένων ἰσάν βαρέων καὶ συχνάκις θανατηφόρων· λέγομεν δὲ ἀντικαθίστανται, διότι ὡς τὰ πολλὰ τὰ συνήθη τοῦ πυρετοῦ συμπτώματα δὲν ὑπάρχουσιν, οὕτω εἰς τὸν κακοήθην διαλείποντι πυρετῶν, τὸ πυρετικὸν στάδιον οἷον περιεγράφωμεν αὐτὸ δὲν ὑπάρχει πάντοτε ἔστω καὶ εἰς ἐλάχιστον βαθμὸν, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παρατηρεῖται μόνον τὸ βαρὺ καὶ θανατώδες σύμπτωμα, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν κακοήθειαν τοῦ πυρετοῦ.»

Ἀναφορικῶς πρὸς τὸν ὄρισμὸν τοῦτον λέγομεν πρῶτον, ὅτι ὁ διαλείπων πυρετός, ἢ κἄλλιον ὁ διαλείπων τύπος τοῦ ἐλείου μιάσματος, πλὴν τινῶν ἐξαιρέσεων, εἰς τὰ θερμὰ κλίματα εἶναι ἐν γένει ἐλαφρὸς, πλὴν τῶν περιστάσεων καθ' ἃς συνεχῶς ἐπανκλαμβάνεται, ὁπότε ἐπάγεται ὡς ἀποτέλεσμα τὴν καχεξίαν. Ὁ διαλείπων οὗτος τύπος σπανίως συνοδεύεται ὑπὸ ἐπιπλοκῶν καὶ ἰσάν εὐκόλως ἐνδίδει εἰς τὴν διὰ τῆς κινήσεως θερραπειάν. Οὐδέποτε εἰς τὰ θερμὰ κλίματα ἢ ὑπὸ τῶν συγγραφῶν ἀναφερομένη κακοήθεια ἐκδηλοῦται διὰ τῆς εἰς μέγαν βαθμὸν ἐντάσεως ἐνὸς τῶν σταδίων τοῦ διαλείποντος πυρετοῦ· οὐδέποτε παρατηρήθη ὅτι τὸ ῥίγας μετέπεσεν εἰς παγετώδη κατάστασιν, ἢ ὅτι τὸ στάδιον τοῦ καίσου ἐπαρτυριάσθη ὑπὸ μορφῆν παρέχουσαν ἀνησυχίαν τῷ τε ἰατρῷ καὶ τοῖς περὶ τὸν πάσχοντα, ἢ ὅτι τὸ στάδιον τοῦ ἰθρῶτος μετέπεσεν εἰς διαφορητικὴν ἢ συγκοπικὴν κατάστασιν, οὐδέποτε, ἐπαναλαμβάνομεν, παρατηρήθησαν τοιαῦτα φαινόμενα κατὰ τὸν ἄλλως ἥπιον διαλείποντα πυρετῶν, φαινόμενα ἄλλως συχνάκις παρατηρούμενα κατὰ τὸν ὑφέσιμον τύπον, ὅστις ὡς τὰ πολλὰ συχνάκις συνοδεύεται ὑπὸ ποικίλων ἐπιπλοκῶν.

Δεύτερον οὐδέποτε παρατηρήθησαν τὰ ὑπὸ τοῦ Colin ὡς βαρέα καὶ κακοήθη θεωρούμενα φαινόμενα ὅτι ἀντεκατέστησαν τὸν πυρετικὸν παροξυσμὸν, καθόσον τοῦ παροξυσμοῦ προηγείται πάντοτε θερμομετρικὴ παρέκκλισις μᾶλλον ἢ ἥττον μεγάλη, τοῦθ' ὅπερ ἐνίοτε παρατηρεῖται καὶ μετὰ τὴν πύσιν τοῦ παροξυσμοῦ, ἢ παρέκκλισις αὕτη φερείται εἰς ἀλλοίωσιν ὄργανου τινός, ἧτις ἀλλοιώσεις βεβαιοῦται κατὰ τὴν νεκροτομὴν ἂν ἐπισυμβῆ θάνατος.

Ὅτι λοιπὸν ἀποκαλοῦται συνήθως αἱ συγγραφεῖς κακοήθη παροξυσμὸν ἀναφέρεται εἰς τὸν ὑφέσιμον τύπον ἢ πυρετῶν, καὶ συνεπῶς ὁ ὅρος οὗτος ἀποσκορακιστέος τυγχάνει ἀπὸ τῆς ὀνοματολογίας τῶν ἐλείων νοσημάτων, καθότι οὐδὲν σημαίνει· διατηρουμένου δὲ τοῦ ὅρου τούτου δέον γὰρ θεωρηθῆσιν ὡς κακοήθεις παροξυσμοὶ αἱ οὐχὶ σπανίως ἐπιγενομέναι κατὰ τοὺς συνεχεῖς πυρετούς ἐπιπλοκαὶ τοῦ λειρίου, τῆς ὀτρικαίης, τῆς εὐλογίας, τοῦ τυροειδοῦς πυρετοῦ κλ. Αἰατὶ ἐ. π. αἰμορρογίχ ἐπιτυμβίνουσα κατὰ τὴν πορείαν δοθηνηντερίτιδος δὲν θεωρεῖται ὡς κακοήθης παροξυσμός, τὸν κεντῶν δὲ ὡς τοιοῦτος ἐκλαμβάνεται τὸ αὐτὸ σύμπτωμα παρατηρούμενον κατὰ τὴν πορείαν ἐλάδους ὑφέσιμου πυρετοῦ;

Δικτι δὲν θεωρεῖται ὡς κακοήθης παροξυσμὸς ὁ αἰφνης ἐνεκκ συγκοπῆς ἐπιγενόμενος θάνατος κατὰ τὴν πορείαν τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, ὅτε ὡδερμικ εἰς τὴν νεκροτομὴν ἀνευρίσκειται ἀλλοιώσεις ἐξηγούσα τὸν θάνατον.

Ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι ὁ ὅρος οὗτος εἶναι πρόξενος ἐσφαλμένων ἰδεῶν, διότι ὁ μὴ πεπειραμένος ἰατρός ὑπὸ τὸ κράτος τῶν δογμάτων τούτων ἀναμένει νὰ παρατηρῇ κατὰ πᾶν βῆμα τοὺς ἑαυτοῦ πάσχοντες τὸ ἐλῶδη νόσημα ὑπὸ τὸν διακρίνοντα τύπον ἀλισκομένου αἰφνης ὑπὸ τῶν μᾶλλον ἐπιεικῶν σπασμοδικῶν ἢ κωματικῶν συμπτωμάτων χωρὶς προηγούμενου τινος συμπτώματος, ἄτινα συμπτώματα βρέα. ἂν μὴ εἰς θάνατον ἀπολήξωσιν ἐπανερχονται τῇ αὐτῇ ὥρᾳ τὴν ἐπιούσαν ἢ τὴν μετεπιούσαν ἡμέραν ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον δὲν παρατηρεῖται εἰς τὴν κλινικῇ πράξιν, τούτων δὲ αἱ χαρακτηριστικαὶ τὸν κακοήθην παροξυσμὸν ἐπιπλοκαὶ παρατηροῦνται κατὰ τὸν ὑφείσιμον τύπον.

Τὰ προεκτεθέντα ἐπιβεβαιούνται ἐτι μᾶλλον ἐκ τῆς μετὰ προσοχῆς ἐξετάσεως τῶν κακοήθων λεγομένων παροξυσμῶν, ἐξ ἧς προκύπτει ὅτι ἕκαστος τούτων ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἴδιον ὄργανον καὶ πρὸς καταφανεῖς παθολογικοανατομικὰς ἀλλοιώσεις. Παρατηρεῖται δὲ ἀφ' ἑτέρου 1.— "Ὅτι ὡς τὰ πολλὰ ἢ διὰ τῆς κινίνης θεραπεία εἰς οὐδὲν συμβάλλει, ἔτι καὶ τῆς βαρύτητος τῶν κατὰ τὰ σπλάγχνα ἀλλοιώσεων, 2.— "Ὅτι ἐνίοτε ἢ διὰ τῆς κινίνης θεραπείας μᾶλλον βλάπτει ἢ ὠφελεῖ, ὡς ἐ.π. ἐπὶ τῷ νομιζόμενῳ δυπεντερικῷ κακοήθῳ παροξυσμῷ, ἢ ἐπὶ τινῶν αἰμοσφαιρικοῦ πυρετῶν (κακῶς ἰατροκακοήθων κλουμένων), 3.— "Ὅτι δι' οὐδερμικ διὰ κινίνης θεραπείας ἐπιτυχάνεται ἢ ἔκτισ πνευμονίας ἢ πλευριτίδα.

Ἀπὸ τῶν προεκτεθέντων ὅτι οἱ νομιζόμενοι κακοήθεις πυρετοὶ δὲν ἀποτελοῦσιν ἰδίαν κατηγορίαν, συνεπῶς δὲν ὑπάρχουσι κακοήθεις παροξυσμοί, ἀλλ' ἐπιπλοκαὶ ἀπὸ τῶν σπλάγγων ἀπότοκοι τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἐλείου μιάσματος, ὡς ἐ.π. ὅταν μετὰ τινος ἡμέρας πυρετοῦ ὁ πᾶσι σχεῖται αἰτιεῖται αἰφνης ἰσχυροῦς πόνου κατὰ τὸ δεξιὸν ὑπὸχόνδριον καὶ πρὸς τὸν ὁμώνυμον ὄμιον μετὰ ὑπικτρικῆς τοῦ δέσματος καὶ τοῦ ἐπιπυκνύτου χρώσεως, ἐξ ὧν συμπτωμάτων τεκμαίρεται πάθησις τοῦ ἥπατος (κακοήθης ἥπατιτις), ἣτις εἰς τὰ θερμὰ κλιμακτᾶ ὡς τὰ πολλὰ ἀπολήγει εἰς ἀπόστημα τοῦ ἥπατος. Γουγαὺ τὸ εἰρησθῶ καὶ περὶ τῶν λεγομένων νεφρικῶν ἢ ἐγκεφαλικῶν κακοήθων παροξυσμῶν, καθ' οὓς ἀνευρίσκονται καταφανεῖς τῶν νεφρῶν καὶ τῶν κέντρων τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἀλλοιώσεις.

Ἡ κατὰ τῆς τῶν κακοήθων πυρετῶν εἰς τὰ ἐλειογενῆ νοσήματα ἐπατρέπετο καθ' ἡν ἐποχὴν δὲν ἐγένετο χρῆσις τοῦ θερμόμετρου, ὡς ἐπίσης καὶ τοῦ μικροσκοπίου διὰ τὴν ἐξακριβώσιν τῶν κατὰ τὰ σπλάγχνα ἀλλοιώσεων, ἢ τὴν σήμερον ὅμως ἢ ταξινόμησις αὕτη εἶναι ἐξοβελιστέα, καὶ δὴ καθ' ἐποχὴν ἐγενεῖσθαι ἢ τοῦ θερμόμετρου χρῆσις, δι' οὗ οὐχὶ σπα-

νίως καταδεικνύται ὅτι πάσχοντες, ὑπὸ τὸ κράτος ἰκανῶς ὑψηλῆς θερμοκρασίας μέχρι 38,5 καὶ 39,0 τούτεστιν πυρετοῦ, διατελοῦσιν ἐκτὸς τῆς κλίνης εἰς τὰ ἐκυτῶν ἀσχολούμενοι ἔργα καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐλαφρὰν κούραν καὶ ἀνορεξίαν αἰτιώμενοι.

Συγκεφαλαιώσας λοιπὸν λέγομεν ὅτι κακοήθεις παροξυσμοὶ δὲν ὑπάρχουσι, καὶ ὅτι οἱ ἀναφερόμενοι ὡς τοιοῦτοι εἶναι ἐπιπλοκαὶ ἀπὸ τῶν σπλάγγων ἐπιτυμβανόμενοι πρὸ πάντων κατὰ τὴν παρακμὴν τοῦ ὑψίστου τύπου, ἐπιπλοκαὶ ὧν πάντοτε ἢ σχεδὸν πάντοτε προηγούνται ἢ ἀκολουθοῦσι συμπτωμᾶτα πυρετοῦ θετικὰ, αἵτινες σημαίνονται διὰ θερμομετρικῆς παρεκκλίσεως, καὶ αἵτινες εἶναι ἀπότοκοι ἀλλοιώσεων παθολογικοανατομικῶν τῶν σπλάγγων.

Οἱ λαθραῖοι πυρετοὶ παρατηροῦνται εἰς ἅπαντα τὰ κλίματα, ἀναγνωρίζονται δὲ ὡς πάντες οἱ τύποι διὰ τοῦ θερμόμετρου, ἐκδηλοῦνται ὑπὸ λίαν ποικίλης μορφῆς οὕτως ὥστε ἀποκρίνει ἀδύνατος ἢ ταξινόμησις αὐτῶν. Ὁ μᾶλλον σηήθης αὐτῶν τύπος εἶναι ὁ ἀμνημερινός, ἐνίοτε ὁ τριταῖος, σπανίως ὁ τεταρταῖος, οὐδέποτε δὲ ὁ ὑπέστημος· σημειωτέον ὅτι εἰς ἀπᾶσας τὰς χώρας τὰς ὑπὸ τοῦ ἐλείου μιάσματος μαστιζόμενας ἐπιγίνονται οὐχὶ σπανίως περιοδικὰ φαινόμενα ὡς τὰ παλλὰ ἤπια καὶ ἰώμενα τῇ χρήσει τῆς κινίνης, τὰ φαινόμενα ταῦτα ἀποκαλυφθεν ἐλεῖα φαινόμενα πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν λαθραίων πυρετῶν.

Ἐκπαλαὶ καὶ μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων ἢ ἐλώθης καχεξίαι θεωρεῖται ὡς ἡ ὑπτάτη συνέπεις τοῦ ἐλείου μιάσματος, ὡς κατὰ τῆς βροδῆως καὶ βαθμῆδον συμβαίνουσα συνέπεια προγενεστέρων παροξυσμῶν πυρετοῦ.

Ἀναντιρρήτον ὅτι εἰς τὰς πολλὰς τῶν περιστάσεων ἢ ἐλώθης καχεξίαι εἶναι ἡ ὑπτάτη βλάβη τῆς νόσου, καίτοι οὐδὲν ὀλίγως προφυλάσσει, ὡς τινες ἐνόμισαν, ἀπὸ παροξυσμοῦ νέου, τούτων τῶν μάλιστα αὕτη ἐνεκα τῆς ἀναιμίας ἢν προκαλεῖ καὶ τῆς ἰδίας τῶν ὀργάνων ἀλλοιώσεως προδιατίθηται τὰ μάλιστα εἰς πυρετικῶν παροξυσμοῦ καὶ δὴ τοῦ μᾶλλον ἀνευρίσκου καὶ ἀνωμάλου τούτου. Συχνότατα δὲ οἱ τὴν ἐλώθην καχεξίαν πάσχοντες ὑπόκεινται εἰς ἐνδημικὰς λυμφογλαγγειτίδας, ἐρυσιπέλας, γαγγραινας, ἀποστήματα τοῦ ἥπατος, διαβήται καὶ ἰδίως αἰμοσφαιρικοῦ πυρετοῦ.

Ἀφ' ἑτέρου ἢ ἐλώθης καχεξίαι δὲν εἶναι πάντοτε χρονικὴ οὐχὶ σπανίως ἐπενδύεται τὸν ὀξὺν τύπον ὅτε εἶναι ἀπότοκος ἀμέσου διαληθηρῆσις ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην δέον νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν διαληπόντων πυρετῶν καὶ δὴ τῶν ὑψίστων ὧν ἐνίοτε ἐπενδύεται τὴν βαρύτερα.

Ἐκ τῶν προεκτεθέντων παρὶζόμεθα τὴν ἐξῆς τῶν ἐλειογενῶν πυρετῶν ταξινόμησιν.

Θερμομετρική ταξινόμηση των ελλειογενών πυρετών.

- 1. Πυρετοι λαθραίοι.
 - 1. Τύπος αμφημερινός.
 - 2. Τύπος τριταίος.
 - 3. Τύπος τεταρταίος.

- 2. Πυρετοι διαλείποντες, ή τύπος διαλείπων.
 - 1. Τύπος αμφημερινός.
 - 2. Τύπος διπλοῦς αμφημερινός.
 - Τύπος διπλοῦς αμφημερινός.
 - Τύπος διπλοῦς αμφημερινός ὑπεισερχόμενος.
 - 3. Τύπος τριταίος.
 - 4. Τύπος τεταρταίος.
 - 5. Τύπος πεμπταίος, έκταίος, έβδομαδιαίος, δεκαήμερος.
 - 6. Τύπος δεκαπενθήμερος.
 - 7. Τύπος μηνιαίος.

- 3. Πυρετοι ὑφέσιμοι, ή τύπος ὑφέσιμος.
 - 1. Ἀπλοῦς ὑφέσιμος.
 - 2. Βαρύς ὑφέσιμος, ή συνοδευόμενος ὑπό ἀλλοιώσεων τῶν ὀργάνων.

- 4. Ἑλώδης καχεξία.
 - 1. Καχεξία ὀξετα.
 - 2. Καχεξία χρονία.

Ἡ ταξινόμηση αὕτη εἶναι ἡ τὰ μέγιστα συνέδουσα πρὸς τὴν κλινικὴν παρατήρησιν, πλεονεκτεῖ δὲ τῶν ἄλλων.

- 1.—Διότι διευκρινίζει τοὺς διαφόρους τοῦ ἐλείου μιάσματος τύπους.
- 2.—Διότι συντελεῖ ὅπως ὁ πρακτικὸς ἰατρός ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὸ ὑφεσίμου τύπου, ὅτις εἰς τὰ θερμὰ πρὸ πάντων κλίματα ὑπὸ ποικίλης παρουσιάζεται μορφῆς καὶ τὸν μεγαλύτερον ἐπάγειται ὄλεθρον.

ΠΕΡΙ ΕΚΣΤΡΟΦΗΣ ΤΗΣ ΚΥΣΤΕΩΣ.

(EXTROPHIE OU EXTROVERSION)

ὑπὸ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ Α. ΓΚΙΖΗ (ἐν Περσείαις).

(Συνέχεια ὄρα σελ. 22).

Κατὰ τὸ 1832 ὁ Quatrefages (dans sa thèse. Strasbourg) συνεπέριγενεν ὅτι ἡ βλάβη ὀφείλεται εἰς προσφύτις ὑφισταμένους μεταξὺ τοῦ πλακοῦντος ἢ τοῦ χορίου καὶ τοῦ προσπίου τοιχώματος τοῦ ἐμβρύου,

καθ' ὃ σημεῖον δηλαδὴ ἐπρόκειτο νὰ ἀναπτυχθῇ ἡ κύστις καὶ τὰ γεννητικὰ μόρια, ἢ γινώμη αὕτη ὑποστηρίχθη ὑπὸ τοῦ Steiner βασιζομένου ἐπὶ τῶν αὐτῶν επιχειρημάτων.

Ὁ Jamain (Thèse de Paris, 1845) παραδέχεται τὴν γνώμη τοῦ Sarros ἐπὶ τῆς συμμετρικῆς ἀναπτύξεως ὄλων τῶν μερῶν τοῦ ἐμβρύου, λέγει ἔπομένως ὅτι ἡ κύστις ἀναπτύσσεται ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ἐξωτερικὰ γεννητικὰ ὄργανα ἐκ δύο πλαγίων μερῶν, καὶ φρονεῖ ὅτι κώλυμα πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν ἐμποδίζει τὴν συγκόλλησιν τῶν δύο μερῶν τῆς προσπίου ἐπιφανείας τῆς κύστεως.

Ὁ Forster (1865) παραδέχεται ὡς αἰτίαν ὀδωπαθῆς ἀλλαντοῦδος, ὅτις ἤθελε κωλύσει τὴν συγκόλλησιν τῶν κοιλιακῶν τοιχωμάτων κατὰ τὴν μέσσην γραμμὴν κ.τ.λ.

Ὁ Lancereaux (Traité d'Anatomie pathologique p. 150) καὶ ὁ Hergott παραδέχονται ὅτι ἡ πάθησις ὀφείλεται εἰς τὴν πρωτοπαθεῖ διάστασιν τῶν ἡδίων ὀστέων καὶ εἰς τὴν ὡς ἐκ τούτου ἀτονίαν τοῦ κοιλιακοῦ τοιχώματος, τοῦ μὲν εἰρημένου Lancereaux στηριζομένου ἐπὶ παρατηρήσεως τινος τοῦ Breschet ἐκτοπίσεως τῆς κύστεως.

Λοιπὸν ὡς παρατηρεῖ τις, πλεῖται θεωρεῖται ὑπάρχουσιν, αἰτίαι σχεδὸν τείνουσιν ἀπασαί, ὅπως, ἐξηγήσασιν τὴν ἐκστροφὴν μόνον τῆς κύστεως, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὰς δυσμορφίας τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, ἐνθ' ὡς ἀνωτέρω εἶδομεν ἡ ἐκστροφὴ συμπίπτει πάντοτε μετὰ τῶν δυσμορφιῶν τούτων, ὡς ὁ Cruveillier σημειοῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ ἰδίως περὶ τῆς παθήσεως ἐπισπαδίας.

Οἱ Dentu καὶ Voillemier, οἱ ἐσχάτως περὶ τῆς τοιαύτης παθήσεως ἐν ἐκτάσει λαμπρῶς συγγράψαντες (Traité des maladies des voies urinaires 1881), ἀποδίδουσι τὴν αἰτίαν τῆς παθήσεως ταύτης εἰς κώλυμα τι περὶ τὴν ἀνάπτυξιν ὡς εἰς τοῦτο ἀποδίδουσι καὶ τὴν μετὰ τῆς ἐκστροφῆς συμπαρομαρτοῦσαν πάθησιν ἐπισπαδίας, λέγουσι δὲ ὅτι τὴν αἰτίαν τοῦ κωλύματος τούτου δὲν γνωρίζουσιν, οὐχ' ἤττον ὁμῶς ὑποθέτουσιν ὅτι αὕτη ἐγχεῖται ἐν τῷ νευρικῷ συστήματι, ὡς τοῦτο δεῖκνύουσι νεκροψίαι τινὲς καθ' ἃς εὐρίσκονται καὶ ἕτεροι ἀνωμαλίας τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἰδίως τοῦ νωτιαίου μυελοῦ καὶ ἐγκεφάλου. Παραδέχονται δὲ ὅτι ὡς ἐκ τοῦ κωλύματος τούτου περὶ τὴν ἀνάπτυξιν, τὰ κοιλιακὰ πέταλα ἀντὶ νὰ ἐνωθῶσι κατὰ τὴν μέσσην γραμμὴν, ἀφίνουσι μεταξὺ αὐτῶν διάστημα τι, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐρχεται νὰ ἐμφανισθῇ ἡ ἀλλαντοῖς, ἤτοι, ὡς γνωστὸν, πρόκειται βραδυτέρον νὰ σχηματίτῃ τὴν κύστιν ἀλλὰ τὸ πρόβλημα αὐτῆς τοιχῶμα μὴ δυνάμενον πλέον νὰ ὑποστηρίχθῃ (ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως κατὰ τὸ πᾶν τοῦτο, τοῦ κοιλιακοῦ τοιχώματος) καλίσταται φανερόν ὑπὸ τὴν μορφήν λεπτοῦ τινος καὶ εὐρυκύστου πετάλου, ὅπερ τῇ ἐλαφροτάτῃ κρούσει ἢ πιέσει ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω, ἢ καὶ τοῦ-

ναντιον δύναται εύκολώτατα να βηχθη. Η τοιαύτη βήξις υπό τοιαύτας συνθήκας εύκόλως εξηγεῖται, ἀλλ' εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς τὸ τοίχωμα εἶναι κεκλυμμένον ὑπὸ τῶν κοιλιακῶν πετάλων, εἶδομεν ὅτι τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀδύνατον ὅτε ὡς ἐκ τῆς συγγενοῦς ἀποφάξεως τῶν ὀδῶν τῆς ἐκκρίσεως τῶν οὐρῶν, ἢ κύστις ἀντὶ τὸ βηχθῆ ἀκεναντίας ὑπερτρέφεται, ὑπάρχουσι δὲ περιπτώσεις τοιαῦται ὡς ἀναφέρει ὁ B. Knäster (à la Société médicale de Berlin p. 666. 1876).

Θεραπεία. — Αὕτη διηρέθη εἰς δύο, εἰς *προθετικὴν* (prothetique) καὶ εἰς *χειρουργικὴν* (chirurgical) ἢ μὲν εἶναι ἀρχαιοτέρα τῆς δευτέρας. Ὁ Bonn (d'Amsterdam) καὶ ὁ Jurine (de Genève) κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα φαίνονται οἱ πρῶτοι, οἵτινες ἐφηρμοζον πρὸς τοῦτο συσκευὴν τινὰ πρὸς συλλογὴν τῶν οὐρῶν, συνίστατο δὲ αὕτη εἰς λάγην ἢ τινὰ ἐξ ἀργύρου, ἧς τὰ χεῖλη ἐφηρμοζόντο ἀκριβεστίατα πέραξ τοῦ ὄγκου καὶ εἰς τινὰ ἀπόστασιν, κατήρχοντο δὲ μέχρι τοῦ δακτυλίου, πρὸς δὲ τοῦτοις ἡ συσκευή ἦτον ἐφοδιασμένη ὑφ' ἐνὸς σωληνοδοχείου, δι' οὗ ἐβῆρον τὰ οὐρα ἐντὸς ἐτέρας τινὸς συσκευῆς ἐφηρμοσμένης ἐπὶ τοῦ μηροῦ, καὶ οὕτω τὰ τοιαῦτα ἄτομα, ἅπερ ἦσαν ἠναγκασμένα ὅπως φέροιτι γυναικεῖα φορέματα, ἠδύνατο νὰ μεταχειρίζωνται τοιαῦτα τοῦ φύλου αὐτῶν, χρῶνται δὲ τῇ τοιαύτῃ συσκευῇ καὶ μέχρι τῆς σήμερον.

Ὁ Breschet ἐν τῷ ἄρθρῳ αὐτοῦ ὀμιλεῖ περὶ νέου τινὸς ἀτόμου ἐφ' οὗ χειρουργός τις διεσχυρίσθη νὰ τῷ θέσῃ ἐντὸς τῶν οὐρητήρων σωληνίσκων ἐξ ἀργύρου, δι' οὗ τὰ οὐρα νὰ φέρονται κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ κάτω ἐντὸς τῆς συσκευῆς, ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς τῷ ἠνῆθη.

Ἐπίσης ὁ Rippele ἐν ἔτει 1792, ἔκαμε τοιαύτην ἀπόπειραν, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τοῦτο ἕνεκα τῶν παροξυσμῶν τοῦ περτοῦ, ὅφ' ἔδωκεν ὁ πάσχων κατεῖχτο· τοιαύτη εἶναι ἡ ἀρχαία προθετικὴ Θεραπεία.

Χειρουργικὴ Θεραπεία. — Πρῶτος ὁ Verdly ἔκαμε χρῆσιν τῆς Θεραπείας ταύτης, ὅστις ἐπὶ ἀσθενοῦς τινὸς ἐζήτησε νὰ νεαροποιήσῃ τὰ χεῖλη τῆς ἀπωλείας τῆς οὐτίκας καὶ ἀφοῦ ὠθήσῃ τὸν ὄγκον νὰ ἐνώσῃ ταῦτα· ἀλλὰ ἡ μέθοδος αὕτη ἀπέτυχε, καθότι ἀμέσως ἐξεβράχθησαν συμπτώματα πυελονεφρίτιδος κ.τ.λ.

Ἐπίσης ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ Simon (The Lancet page 562. 1858), ἐπειρήθη πρῶτος τὰ τᾶμη τοῦ οὐρητήρα καὶ νὰ ὀδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ ὄρθρον τὰ οὐρα ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει συλλεγόμενα ἐντὸς τῆς κοιλότητος τοῦ ἄρθου, ὁ ἀσθενὴς ἤθελεν ἔχει ὡς τὸ μόνον ἐνόχλημα τὴν οὐρικὴν διαβροικίαν, ὁ Vergei πρᾶγματι ἐνεχείρησεν ἀσθενῆ τινὰ, ὅστις μετὰ πικρέλουςιν χρόνου τινὸς ὑπέκυψεν ἐκ πυελονεφρίτιδος χρονίας.

Ἐτέρα μέθοδος πλέον γυναικῶς τελεῖται ἐν χρήσει ἐν Γαλλίᾳ εἶναι ἡ αὐτοπλαστικὴ (Malgaigne et le Fort. Méd. opérat. huitième édition p. 521). Πρῶτος ὁ ἐφαρμώσας τὴν μέθοδον ταύτην εἶναι ὁ J. Roux

(de Toulon) ἡ μέθοδος δ' αὕτη συνίσταται εἰς τὸ νὰ κεκλύωμεν τὴν προσθίαν ἐπιφάνειαν τῆς ἐκστραφείσης κύστεως δι' ἐνὸς ἐπικεκλυμμένου ἐκ δέρματος, ὅπερ νὰ ἐμποδίζῃ τὴν στάσιν τῶν οὐρῶν, καὶ εύκολύνει ἐπομένως τὴν διόδον αὐτῶν δι' ἐνὸς μόνου μέρους, ὅπου ἤθελεν εἶσθαι εύκολον νὰ ἐφαρμοσθῇ συσκευή πρὸς συλλογὴν τούτων.

Τὸ δὲ δέρμα ὡς τινὶ χρωμαῖσθαι πρὸς κλύψιν τοῦ κυστιανοῦ ὄγκου, λαμβάνομεν εἴτε ἐκ τῆς κοιλίας· εἴτε ἐκ τοῦ ἔσθγλου, ὅτε πρόκειται περὶ ἀβῆνος.

Περ' ἀτόμοις τοῦ Θήλεως φύλου ὁ Rohn συμβουλεύει, ὅπως λαμβάνωσι τὸ δέρμα ἐκ τῶν μεγάλων χειλέων.

Μέθοδος τοῦ Pannonsi. — Οὗτος στηρίζομενος ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω ἀναπλαστικῆς μεθόδου, ἐλάμβανε δύο κρημνοὺς ἐκ τοῦ ἐκτερωθεν χεῖλη τῆς κυστικῆς προσέοχῆς δέρματος, καταλλήλους ἑνὸς πρὸς κλύψιν ἀπάτης τῆς ἀπωλείας τῆς οὐτίκας, καὶ συνήλωνε τούτους ἐν τῇ μέτρῃ γραμμῇ.

Ὁ δὲ Ayres ἐλάμβανε τρίγωνον μέγα κρημνὸν ἀνωθεν τῆς κύστεως, ἢ ἀνέτρεπεν ὑπεράνω αὐτῆς καὶ συνέβαλλε τὰ ἐκτερωθεν χεῖλη τῆς ἀπωλείας, τὴν δὲ κορυφὴν τοῦ τριγώνου κρημνοῦ πρόσήρμοξε πρὸς σχηματισμὸν τοῦ ἀνωτέρου τοιχώματος τῆς οὐρήθρας.

Μέθοδος τοῦ Wood. — Οὗτος ἐλάμβανε ἕνα κρημνὸν ὑπεράνω τῆς κύστεως 1—1½ ἑκάστοτε καὶ δύο ἐτέρας τοῦ αὐτοῦ μεγέθους, δι' ἧς βίας ἀντεστοιχεῖ εἰς τὰς βουβωνικὰς χώρας, συνήλωνε κατόπιν αὐτοὺς κρημνοὺς πρὸς κλύψιν ἀπάτης τῆς κύστεως. — Ἐπὶ τέλους ἔχομεν καὶ τὰς μεθόδους τοῦ Hirschberg, τοῦ Thiersch καὶ τοῦ Le Fort.

Σύγκρισις τῆς προθετικῆς καὶ χειρουργικῆς Θεραπείας.

Ἡ χειρουργικὴ Θεραπεία εἶναι προτιμωτέρα τῆς προθετικῆς, ὅταν δὲ νικτῇ νὰ ἐφαρμοσθῇ εύκολύνει τὴν ἐφαρμογὴν συσκευῆς τινὸς, αἴρει ἐκ τοῦ ἀσθενοῦς τὸν ἐρεθισμὸν, ὃν προκαλοῦσι τὰ ἐνδύματα ἢ ἡ συσκευή διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ βλενωσθένος τῆς κύστεως προστριβῆς τῶν ἀπομυκρῶν ἐπομένων· τὰς αἰτίκας τῆς κυστιτίτιδος, ἧς ἡ διάδοσις ἐπὶ τῶν οὐρητήρων καὶ νεφρῶν εἶναι εὐκολος. — Ἀπαλλάσσει πρὸς τούτους τὰς γειτονικὰς μέρειν ἀπὸ τῆς συνεχοῦς ἐπαφῆς μετὰ τῶν οὐρῶν καὶ ἀπαντᾷ ἐπομένως τὰ συμπτώματα, ἅπερ δύνανται νὰ προέλθωσιν ἐκ τινος σταθεροῦ ἐρεθισμοῦ.

ΜΟΡΦΙΝΟΜΑΝΙΑ.

(Συνίχεια. ἴσα σελ. 25).

B.

Ἡ μορφίνη εἰς δόσεις κανονικὰς καὶ βαθμηδὸν αὐξανόμενας λαμβανομένη ἐπάγεται ἀληθῆ δηλητηρίασιν, ἣν πρῶτος ὁ Levinstein ἐτύγχευε πρὸς τὴν διὰ τοῦ οἴνου πνεύματος δηλητηρίασιν. Ἔνεκα τῆς πρὸς τὴν οὐσίαν ταύτην ἐξέως τοῦ ὄργανισμοῦ ὁ μορφινομανὴς οὐδὲν παρουσιάζει ὡς τὰ πολλὰ σύμπτωμα ἐκ τῶν εἰς τὸν μορφινιζόμενον παρατηρηθέντων (ὑπνον, ναυτιάζσεις, ἐμέτους κ.λ.), ὅπως καὶ ὁ οἶνόςφυξ οὐδέποτε μεθύσκειται. Δηλητηρίασις διὰ μορφίνης εὐκόλως διαγιγνώσκεται, ἀλλὰ διὰ τὴν διάγνωσιν τοῦ ὁλεθρίου πύθους τοῦ μορφινομανοῦ απαιτεῖται ἐξησκημένος ὀφθαλμὸς καὶ αὐστηρὸς παρατηρητής. Καὶ ἡ μὲν μέθη καὶ ὁ δῆξις μορφινομανίης ἐπάγονται συμπτώματα παραδικὰ ἄλλοτε ἄλλα ἀναλόγως τῆς δόσεως καὶ τῆς φύσεως τῆς οὐσίας, ἀλλ' ἡ μορφινομανία καὶ ὁ οἴνου πνευματισμὸς ὑπονομεύουσι τὴν ἕξιν τοῦ πύθους, δηλητηριάζουσιν αὐτὸν βραδέως, καὶ κατισχύουσι τοῦ μήπω ἀντιδρῶντος πλέον ὄργανισμοῦ. Τοιαύτη ἡ διαφορὰ ἡ μεταξὺ τοῦ δῆξις καὶ χρόνιου μορφινομανίης, ἢ καὶ μορφινομανίαν ἀποκκλῶσαι, καὶ ἢ ὁ Levinstein δρίζει ὡς ἑξῆς. «Ἡ ἕξις ἦν προσκτάται τις νὰ ποιῆται χρῆσιν τῆς μορφίνης ὡς ἐγερτικῆς, καὶ ἡ ἐκ τῆς καταχρήσεως τῆς οὐσίας τούτης νοσηρὰ κατάστασις.»

Τὰ πρῶτα ἐπὶ τοῦ δῆξις καὶ τοῦ χρόνιου μορφινομανίης πειράματα ἐγένοντο ἐν Γαλλίᾳ, πρῶτον δὲ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἔργον εἶναι τὸ τοῦ Calvet τῷ 1876. Αἱ πρῶται δημοσιευθεῖσαι ἐν Γερμανίᾳ παρατηρήσεις τῆς νόσου ταύτης χρονολογοῦσιν ἀπὸ εἰκοσαετίας· τῷ 1854 ὁ Saunter πραγματεύεται περὶ τεχνίτου τινος ὅστις πάσχων χρόνιον τοῦ στομάχου κατάρρου καθ' ἑκάστην ἐλάμβανε πρὸς καταστολὴν τῶν πόνων ἕξ σιτάρια μορφίνης ἐπὶ τρεῖς ἔτη· κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ὁ Albin Eder ἀναφέρει ἰστέον ὅτις πάσχων χρόνιον ἀρθρῶν βεσματισμὸν ἐλάμβανε καθ' ἑκάστην ἐπὶ ἑνδεκὰ ἔτη ὀπισθὸν σκευάσματα, καὶ ὅτις κατὰ τὰ τελευταῖα τοῦ βίου αὐτοῦ ἔτη ἐλάμβανε δύο γράμματα μορφίνης δι' ἡμέρας. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐπιστηθῶς ἐπολλαπλασιάθη τὸ πλῆθος τῶν δημοσιευμένων παρατηρήσεων· τῷ 1874 οἱ Friedler καὶ Hirschfeld ἐδημοσίευσαν εἰς τὴν Γερμανικὴν ἐφημερίδα τῆς πρακτικῆς ἰατρικῆς πέντε περιπτώσεις, τὰ ἔργα τέλος τῶν Levinstein, Calvet, Landovnski, Jacquet Ζαμπανκοῦ, Wollers κ.α. συνεπλήρωσαν τὴν σπουδὴν τῆς περιέργου ταύτης παθήσεως. Ἐντὶ ὁ φυσιολόγος Hermann θεωρεῖ ὅτι 6 σιτάρια μορφίνης εἶναι δόσις θανατηφόρος, πολλὰ παρατηρή-

σεις μαρτυροῦσιν ὅτι ἀνθρώποι τινες ἔλαβον δύο καὶ τρεῖς γράμματα μορφίνης δι' ἡμέρας χωρὶς κινδύνου, ὁ Kochard ἀναφέρει περίπτωσιν καθ' ἣν νέα γυνὴ ἐνέχευε ὑποδορικῶς εἰς ἐκυτὴν 3 καὶ 5 γράμματα μορφίνης ἐντὸς 24 ὥρων, καὶ ὅμως ἡ ὄρεξις ὑψίστατο εἰσὶ καὶ τὸ βλέμμα διετήρει ζωηρότητα μ' ὄλην τὴν καχεκτικὴν αὐτῆς ὄψιν. Ἐκ τῆς τοιαύτης ἀντιφυσιολογικῆς οὕτως εἰπεῖν ἀνοχῆς τοῦ φαρμάκου, προσρομένης ἀπὸ παρατεταμένης ἐξέως, ὡς ἐπίσης καὶ ἐκ τῆς ἀπὸ ταύτης προσρομένης παθολογικῆς καταστάσεως, ὁ Levinstein δρωόμενος ἐπικάλυψε τὴν κατάστασιν ταύτην μορφινομανίαν.

Κατὰ δύο ἀναπτύσσεται τρόπου, τὸ κακὸν, εἴτε λαμβανομένης τῆς μορφίνης ἐσωτερικῶς ἐν εἴδει μικρῶν καταποτίων, εἴτε ἀναπνομένου τοῦ φαρμάκου διὰ τῶν ὑποδορικῶν ἐνέσεων, ὁ τελευταῖος οὗτος τρόπος εἶναι ὁ μᾶλλον συνήθης, διὸ καὶ θεωρητέος ὡς ἡ μήτηρ τῆς μορφινομανίης. Τὴν ἐνοχὴν ὅμως ὡς πρὸς τὴν ἀνάπτυσιν τοῦ κακοῦ συμερίζεται ἐπίσης καὶ ὁ ἱατρὸς, διότι εἰς ἀναλογίαν 8 : 10 ἐκ τοῦ ἀναμνηστικοῦ τῶν μορφινομανῶν προκύπτει ὅτι ὑπὸ τὸ κράτος ἀνευδότητος νόσου ἢ ἐτέρας τινὸς παραπλησίας νόσου, καὶ ἢ εἰς γυναικῆς ἔνεκα πυελοπεριτονίτιδος, ὁ ἱατρὸς πρὸς καταστολὴν τῶν πόνων ἐγκαίνισε τὴν ἀρχὴν τοῦ κακοῦ ποιησάμενος χρῆσιν ὑποδορικῶν διὰ μορφίνης ἐνέσεων, τὸ πρῶτον αὐτοῦ οἱ πάσχοντες ἀκολουθοῦσι καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἱατροῦ ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ καὶ οὕτω βαθμηδὸν ἀποβαίνει αὐτοῖς ἕξις ἡ χρῆσις τῆς τότε εὐχεροῦς ὄψιν καὶ λυσιτελοῦς θεραπείας πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ δεινοπαθημάτων ὄχληρῶν καὶ δυσάρεστων, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀπλῆς χρήσεως εἰς τὴν κατάχρησιν τὸ διάστημα δὲν εἶναι μέγα, ὁ φραγμὸς εὐκόλως ὑπερβάλλεται καὶ τὸ κακὸν ῥιψοῦται. Τοιοῦτόν τι ἀπαρκαλλέχεται συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς καπνιστὰς τῆς νικοτιανῆς, ἡ πρώτη χρῆσις τῆς οὐσίας αὐτῆς ὡς τὰ πολλὰ ἐπάγεται δυσάρεστα ἀποτελέσματα καὶ ἢ καὶ ἔμετον ἀλλ' ἢ ἐκ νέου ἐπανάληψις τοῦ πειράματος σημαίνεται διὰ τῆς ἀνοχῆς τῆς οὐσίας, καὶ οὕτω βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀποκαθίσταται τελεία ἡ ἕξις τοῦ καπνίζεω.

Δυσκόλως δρίζεται ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ τῆς ἀρχῆς τῆς δηλητηριάσεως εἰς τὸν μορφινομανίη, διότι ἡ διαχωρίζουσα τὴν χρῆσιν ἀπὸ τῆς καταχρήσεως περίοδος εἶναι ἄλλοτε ἄλλη ἀναλόγως τῆς ἀτομικῆς προδιαθέσεως καὶ τῆς δόσεως τῆς μορφίνης, κατὰ τὸν Levinstein τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα εἶναι ἐξ ἑως ἐπτὰ μηνῶν, ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ περιπτώσεις καθ' ἃς τὸ κακὸν πολλῶν ταχύτερον ἐξεδηλώθη. Οἱ πάσχοντες ὡς τὰ πολλὰ τυχαίως ἀναγνωρίζουσι τὴν πάθησιν αὐτῶν ἢν ποτε παραμελήσωσι τὴν χρῆσιν τῆς μορφίνης, κατανοῦντες τὸν βλάβον τῆς ἐξέως ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὀπίσθης διατελοῦσι, συνήθως τὸ κακὸν πολὺ πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐλυμαίνετο αὐτοῦς.

Είς προγενεστέραις εποχαίς, κατ'αντίθεσιν τῶν εἰς τὸν οἰνοπνευματισμὸν παρκτηρουμένων, οἱ μορφινομανεῖς ἐλογίζοντο εἰς τὰς ὑψηλάς καὶ πεπολιτισμέναις τῆς κοινωνίας τάξεις, καὶ τοῦθ' ὅπερ περιεργάζοντο μεταξύ τῶν ἰατρῶν, φαρμακωπαίων καὶ τῶν εἰς σχέσεις μετὰ τῶν τῆν νόσον ταύτην πασχόντων, διατελοῦντων. Ὁ Levinstein παρέχει τὴν ἐξῆς στατιστικὴν ἐξ 100 μορφινομανῶν, 51 (ἐξ ὧν 32 ἰατροί) περιεποιοῦντο, πάσχοντες τὴν νόσον καὶ συνεπῶς εἶχον ἀδικλείπτως ἐν χερσίν τὰ διὰ τὰς ὑποδορεῖους ἐγγύστεις χρεώδη.

Τὴν σήμερον ἡ μορφινομανία εἰσέδυσσε παρ' ἅπαντα τοῖς λαοῖς, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἐν Ἀγγλίᾳ, ἰδρῦθησαν εἰδικὰ θεραπευτήρια πρὸς θεραπείαν τῶν οἰνοφλύγων καὶ τῶν μορφινομανῶν, τοῦταυτὸ ἐγένετο καὶ ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἐν Ἀμερικῇ, ἐν Γαλλίᾳ ἡ μορφινομανία μεγάλως ποιεῖται ὀνημέραι προόδου καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε εἴ τινας τῆς κοινωνίας τάξεις φέρεται ὡς ἐν συρμῷ, καὶ ἐν πολλοῖς ὅπως τὰ λοιπὰ κοσμητικὰ σκευῆ θεωροῦνται ἀπαράκιτητα διὰ πᾶν εὐήγημένου τῆς κοινωνίας μέλους καὶ ἐπιδείκνυνται οὐχὶ σπανίως μετὰ στόμφου καὶ ἡδονῆς, οὕτω καὶ ἡ ἐπίχρυσος σύριγξ τοῦ Pravaz καὶ τὸ ἐνέχον τὴν διάλυσιν τῆς μορφίνης κρυττάκλινον φυκλίδιον θεωρεῖται ὡς ἀναπόσπαστον τῆς φιλαρέσκου αὐτῶν ὑπάρξεως ἐφόδιον, οὐχὶ δὲ σπανίως πολλαὶ τῶν νευροπαθῶν τούτων κυριῶν ἐπιδεικνύονται μετ' ἀφάρτου φιλαρέσκείας τὰ παρεπιλήθη μικρὰ τῆς βελόνης τῆς σύριγγος νύγμικτα προκαλοῦσι καὶ παρατρύνουσι καὶ τὰς φίλαις αὐτῶν εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τούτων.

Ὁ ἰατρός M. Nolla ἀφηγεῖται ὅτι ἐποτρύπετο γυναικίᾳ ἐν Παρισίοις ἐκ τῶν φιλαρέσκων, ἧτις ἦτο ὀπλισμένη μεθ' ὄλων τῶν ἀναγκασιούτων διὰ τὴν ἐγχείρησιν ταύτην ἢν ἐξιστέλει καὶ εἰς ἐκυτὴν καὶ εἰς ἄλλους μετὰ θυμικαῖς ἐπιθετικότητος, διεβεβαίωσε δὲ αὕτη τὸν ἐν λόγῳ ἰατρὸν τὰ ἐξῆς: «Δὲν φαντάζεσθε ὅποιον ἡδονὴν καὶ ὅποιον γεννητήσιον ἐξέγερσιν ἀισθάνεται τις μετὰ τὴν ἐγχύσιν τῆς μορφίνης. Ἢ αὕτη γυνὴ εἶχεν ἐσοικειώσει καὶ τὸν ἐραστὴν αὐτῆς εἰς τὴν ἐξὴν ταύτην τοῦ μορφινομανοῦ. Ὁμολογουμένως ἡ ἡδυπαθὴς αὕτη γενετήσιος ἐξέγερσις εἶναι τὸ φυσιολογικὸν τῆς μορφίνης ἀποτέλεσμα, ὅπου μετ' οὐ πολὺ τῆς χρήσεως παρκτηνομένης μεταβάλλεται εἰς ἀπόλυτον ἀδιαφορίαν καὶ εἰς τελείαν ἀπώλειαν τῆς γεννητήσιου δόξεως. Ἀλλὰ πλὴν τῆς τοιαύτης τάξεως τῶν γυναικῶν, τῶν ἄλλως ταχέως ἐξαντλουμένων καὶ τῶν ἐπιδιωκουσῶν εἰς τὴν χρῆσιν τῆς μορφίνης στιγμικῶν ἡδονῆν καὶ ἀπόλαυσιν, πόσαι συναταὶ μητέρες, πόσοι ἄνδρες νοήμονες, ἰατροὶ διακρυσπεῖς ἐπιδίδονται ἐπίσης εἰς τὴν ἐπὶ κράτην ταύτην νόσον, φερόμενοι οὕτω πλησίτιστοι εἰς τὸν ὄλεθρον! Καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς νοσοκομείοις ὑπάρχουσι πολλοὶ νοσοκῆμοι καὶ πάσχοντες ἀφειδῶς ἐπιδιδόμενοι εἰς τὴν χρῆσιν τῆς μορφίνης. Ἄξιον δὲ παρκτηρήσεως ὅτι οἱ τοιοῦτοι ἐν γένει μετὰ μεγάλης τέχνης καὶ ἐπιθε-

διότητος οὐ μόνον ἐκτελοῦσιν αὐτοὶ εἰς ἐκυτοῦς τὰς ὑποδορεῖους ἐνέσεις ἀλλὰ καὶ ἐκλέγουσι τὰς καταλλήλους στιγμὰς ὕπνου ἐν κρυπτοῖς καὶ τακτικῶς ἐπιθεθῶσιν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῶν. Ὁ Nolla ἀναφέρει γυναικίᾳ νέαν μορφινομανῆ ἧτις μετὰ πολλῆς τῆς δεξιότητος ἐνήργει εἰς ἐκυτὴν εἴκοσιν ἔως εἴκοσιν καὶ πέντε ὑποδορεῖους ἐνέσεις φέρουσα πάντοτε μετ' αὐτῆς ἐντὸς κομψῆς θήκης τὴν σύριγγα τοῦ Pravaz πλήρη ὑπὸ τῆς καταλλήλου διαλύσεως ἢν ἐνέχεον ἀφειδῶς εἴτε εἰς τὴν τράπεζαν, εἴτε εἰς συνκαστροφῆν, εἴτε εἰς χορὸν, εἴτε εἰς θέατρον εὐρίσκετο. Ὁ Nolla ἀναφέρει μεθ' ἄλλου ἰατροῦ ὅτι ἐν τινὶ αἰθούσῃ τοῦ νοσοκομείου ἐνεῖτο πύργουσα φέρουσα πολλὰ ἀποσιγήματα εἰς τὰς κνήμας, ἀνεκαλύθη δὲ ὅτι ταῦτα ἦτο ἀπότακτα νύξων τῆς βελόνης τῆς σύριγγος διὰ τὴν ἐγχύσιν τῆς μορφίνης, ἀλλὰ μετὰ μεγάλης δυσκολίας κατώρθωσεν ὁ ἰατρός τὴν ἀνεύρη καὶ τὴν σύριγγα ἧτις ἔτιω ἦτο χωρὶς βελόνων διότι ταύτας εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς ἑτέραν μορφινομανῆ φίλην αὐτῆς νοσηλευμένην ἐν ἐτέρᾳ αἰθούσῃ πρὸς φύλαξιν, καὶ τοῦτο ἴνα μὴ ἡ ἑτέρα τούτων ποιήσῃται εἰς ἐκυτὴν πλείονος τῆς ἄλλης ἐγγύσεις ἐν ἀγνοίᾳ ἐκείνης! ἦτο δηλαδή μετὰ αὐτῶν συμπεφωνημένον οὐ μόνον ἰσαριθμῶς ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς αὐτὰς ὥρας δι' ἡμέρας καὶ ἐνεργῶσιν εἰς ἐκυτὰς τὰς ἐγχύσεις.

Κατὰ τὸν κ. Ζαμπάκον εἰς τρεῖς διακρίθονται κατηγορίαι οἱ μορφινομανεῖς: α'. — Εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν ὑπάχονται οἱ χρονίως δδουηράς, ἀνάπτου, καρκινωμάτωδεις παθήσεις πάσχοντες, οἵτινες εἰς τὴν μορφίνην εὐρίσκουσι ποικίλ τινα ἀνακούρισιν, ἀνάπνουσιν καὶ ὕπνον. — β'. — εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην φέρονται οἱ εὐαισθητοὶ ὄξεια ὀδονηρὰν νόσον πάσχοντες οἵτινες τοῦτου ἐνεκα προφυγόντες εἰς τὴν χρῆσιν τῆς μορφίνης ἐξοικειώθησαν ἐπὶ τοσοῦτον εἰς τὴν χρῆσιν αὐτῆς ὥστε καὶ μετὰ τὴν παύσιν τῆς νόσου ἀδυνατοῦσι νὰ διακόψωσι τὴν χρῆσιν. — γ'. — Εἰς ταύτην τέλος συγκαταριθμοῦνται πάντες οἱ χωρὶς ἀπογοῶτης αἰτίας ἐπὶ ἀπλῆ ἀπολαύσει ἐπιδιδόντες εἰς τὴν μορφινομανίαν, ὡς ἄλλοι διὰ τὸν αὐτὸν λόγον εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ὀπίου, τοῦ ἄψινθου ἢ τοῦ ἄσις.

Ἢ τοῦ μορφινομανοῦς παράστασις εἰς αἰκνυθῆποτε καὶ ἐν ἀνήκει οὕτως κατηγορίαν εἶναι ἡ αὐτὴ, ταύτην δὲ ὁ Levinstein λεπτομερῶς καὶ σαφῶς περιγράφει ὡς ἐξῆς:

«Τὸ δέρμα ἀπόλλυσιν ὡς τὸ πάλαι τὴν σπάρτασιν, τὴν κατὰ φύσιν χροὴν καὶ τὴν τάσιν αὐτοῦ. Ὁ ὑπόδερσις κυτταρώδης ἱστὸς ἐν γένει ἐξαφανίζεται, ἐξαιρετικῶς δὲ μόνον τὸ λιπῶδες στρώμα διατηρεῖται πῶς μετὰ τὴν χρῆσιν τῆς μορφίνης, καὶ τοῦτο ἰδίως εἰς τὰς γυναίκας. Ὡς τὰ πολλὰ τὸ πρόσωπον εἶναι ὠχρὸν, φαιόλευκον, σπανίως κυκλίζον, ὡς ἐπίσης σπανίως διατηρεῖται ἡ φυσικὴ αὐτοῦ χροὴ, ἡ ἐπίδρωσις εἶναι ἐπιθυμημένη. Οἱ ὀφθαλμοὶ εἰς τὰς πολλὰς τῶν περιστάσεων σπινθηροῦνται

ζωηρότητας, τὸ δὲ βλέμμα εἶναι ἐσθεσμένον, ἀπαθείς, καὶ δειλὸν προσκτώμενον ζωηρότητα, λάμψιν καὶ ἔκφρασιν ἄμα μετὰ τὴν διὰ μορφίνης ἔγχυσις ὡς τὰ πολλὰ αἱ κόραι εἶναι συνεσταλμέναι. Πολλοὶ τῶν πασχόντων αἰτιῶνται ἄμα τῆ μορφινούχῳ ἐγχύσει πικρὰν καὶ μεταλλικὴν γεῦσιν, αἰσθάνομενοι συνάμα γλαυγλουκισμοὺς καὶ βορβορυγμοὺς ἐν τοῖς ἐντέροις. Ὁ βλενονόμῳ τοῦ στόματος εἶναι ὡς τὰ πολλὰ ξηρὸς, οἱ δὲ πάσχοντες αἰτιῶνται διψᾶν ἀσβεστον καὶ ἀνορεξίαν, βραδύτερον δὲ ἐπιγίνονται ναυτιώσεις, ἔμετοι, ἀποστροφή πρὸς τὸ κρέας, ἢ βουλιμία, ὁπότε συγχρόνως αἰσθάνονται οἱ πάσχοντες καὶ αἰσθηματικώσεως κατὰ τὴν ἐπιγαστρικὴν χώραν καὶ λειποθυμίας. ε.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀληθοῦς τοῦ μορφινομανοῦς εἰκόνας προσθετέον εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Levinstein προσκεθέντα καὶ τὰ ἐξῆς, αὐπνίαν μᾶλλον ἢ ἦττον τελείαν, παρακρούσεις, νευραλγίας, τρόμον τῶν χειρῶν καὶ τῆς γλώσσης, αὔξησιν τῆς ἀνακλαστικῆς διεγερτικότητος, ψελλισμὸν, ἀνικανότητα περὶ τὰ ἀφροδίσια μᾶλλον ἢ ἦττον τελείαν μετὰ προηγηθέντα κατὰ τὰς ἀρχάς τῆς παύσεως γεννητήσιον ὄργανόν, πυρετικὴν σχεδὸν συνεχῆ κίνησιν, χαρακτηριστὰ σκυθρωπὸν καὶ ὑποχονδριακόν.

Ἄλλοι ἐκ τῶν προσκεθέντων ὅτι σπουδαῖα καὶ βαθεῖα ἐπιγίνονται ἀλλοιώσεις περὶ τὴν ἡρέψιν, τὰς ἐκκρίσεις, τὰς λειτουργίας τοῦ νευρικοῦ καὶ τοῦ κυκλοφορικοῦ συστήματος ὑπὸ τὴν δράσιν τῆς συνεχοῦς τῆς μορφίνης χρήσεως. Μορφινομανῆς τις ἔλεγέ ποτε εἰς τὸν ἰατρὸν αὐτοῦ ὅτι ἐνόμιζεν ὅτι ἐν ταῖς φλεψὶν αὐτοῦ κυκλοφορεῖ πῦρ ἐντὶ αἵματος, τὸ αἰσθημα ὑπερ ἡσθάνετο ἐθεώρει ὑμνότερον τοῦ πυρετοῦ, καίτοι δὲ ὑποβλήθει εἰς δικόφους θεραπευτικὰς ἀγωγὰς οὐδὲν κατώρθωσε πρὸς κατάπαυσιν τοῦ αἰσθηματος τῆς θερμότητος, μόνη ἢ τῆς μορφίνης ἔγχυσις ἐπήνεγκεν αὐτῷ ποιᾶν τινα ἀνακούφισιν, βεβαίως ἕνεκα τῆς ἀπὸ ταύτης ταπεινώσεως τῆς θερμοκρασίας. Ἐνίοτε ἐπιγίνεται εἰς τοὺς μορφινομανεῖς ὡς καὶ εἰς τοὺς οἰνόφυλας καθολικὴ τῶν διανοητικῶν δυνάμεων διαστραφὴ καὶ ἀληθὴς παραφροσύνη μετὰ ὑπερσυστάσεως ἰδεῶν αὐτοκτονίας. Ἐν ἐξῆς τοιαύτης φύσεως παρατήρησιν ἀναφέρει ὁ Loidesdorff.

Παρατήρησις α'. — *Μορφινομανία ἀπότοκος ὀξείας νόσου.* — *Ἰασις. Ὑποχονδρία. Αὐτοκτονία.*

Ὁ κόμης Ν. . . . ἐτῶν 32, ἔξως ἰσχυρῆς, ἐνήργει καθ' ἑξῆς ἐνέσεως διὰ μορφίνης ἕνεκα περισσῆτος ὑπὸ ἰσχυρῶν συνοδευομένης πόνων.

Ἐν ἔτος μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς χρήσεως τῶν ἐγχύσεων μετεχειρίζετο δι' ἡμέρας ἓν καὶ ἡμισυ γράμμα μορφίνης δι' ἡμέρας, διὰ τῶν ἐγχύσεων τούτων κατεπραύοντο οἱ πόνοι, καὶ κατὰ τὸ λέγειν αὐτοῦ, ἡσθάνετο

ἑαυτὸν μετὰ πάσαν ἔγχυσιν ῥωμαλεότερον καὶ μᾶλλον εὐκίνητον. Ὅσακις ἐποιεῖτο χρῆσιν μικροτέρης τῆς μορφίνης δόσεως ἤτιματο χυλίων καὶ τρόμον, ὅτε ἐξ ἀνάγκης ἐλάμβανε μεγαλειτέρας δόσεις πρὸς διασκεδάσιν τῶν φαινομένων τούτων. Κατανοήσας τὸ κακὸν εἰς 8 ἡμῶν ἔως εἶχε περιπέσει κατώρθως μετὰ μακρὰν κανονικὴν θεραπείαν γὰρ ἀπαλλαγῆ τῆς ἔξεως ταύτης. Ἐν διακοπῇ τῆς χρήσεως τῆς μορφίνης διεδέξατο θυμὸς λίαν μεγάλη ἠθικὴ καταβολή, καὶ βαθμηδὸν βαθεῖα μελαγχολία, ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε συντελέσει εἰς τὴν καταστροφὴν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς τελείαν περιπέσει ἀπελπισίαν. Ἐμείνεν αὐπνός καὶ ὑπὸ τὸ κράτος παρακρούσεων λίαν ὀχληρῶν ὧν ἕνεκα οὐχὶ σπανίως ἀπεπειράθη αὐτοκτονίαν, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐτραυματίσθη διὰ ξυροῦ κατὰ τὸν λαυμὸν, ἀποτελέσας τραῦμα ὅσον τριῶν δακτύλων μέγα ἐπιπλεκτὸν ὑπὸ ἐρισπιέλατος. Μετηνέχθη εἰς τὸ ἐν Dabling θεραπευτήριον ἔνθα μ' ὄλες τὰς καλὰς περιποιήσεις ἔμενε πάντοτε ὡχρὸς καὶ κατηφής, αὐπνός, καὶ μετὰ μνήμης ἐξητηνημένης τῆς χρήσεως τῆς χλωριᾶλης καὶ τῶν χλιαρῶν λουτρῶν ὁ πάσχων ἐκοιμᾶτο καὶ ἐγένετο ἡσυχὸς καὶ γαλήνιος, διὸ ἐν βελτιώσει διατελῶν ἐξῆλθε τοῦ θεραπευτηρίου καὶ ἐπεχείρησε ταξείδιον χάριν διασκεδάσεως μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ εὐρισκόμενος δὲ εἰς Μεγαυ τοῦ Τυρόλου ἠτύοκτόνησε διὰ πυροβόλου ὄπλου.

(ἀκολουθεῖ) Γ.

Καταπάθεια κατὰ τῆς δυσκοιλίας. — Ἐπι καθ' ἑξῆς δυσκοιλίας συνιστῶνται ἀνὰ ἓν κατὰ πάσαν ἐσπέραν, ἐπὶ δὲ τῆς τυχαίας δυσκοιλίας ἀνὰ ἓν κατὰ πάσαν πρῶτον καὶ ἐσπέραν, ἐκ τῶν ἐξῆς καταποτιῶν

Rp.	Extr. Al. Succotrin.	Dr.	1/2.
	Resin. Podophyllin.	Cr.	3.
M. f.	pilul.	Nº	10.
D.			

Ἐπίθεσις ἐλκῶν. — Ἡ ἔκσις τῶν χρονίων ἐλκῶν κατὰ τὸν Vidal ἐπιτυγχάνεται τελεία ἐντὸς δέκα, εἴκοσι ἢ τεσσαράκοντα τὸ βραδύτερον ἡμερῶν ἐνεργουμένης τῆς ἐπίθεσεως τόνδε τὸν τρόπον

Ἀφοῦ ἀποπλυθῆ τὸ ἔλκος δι' ἀφεψήματος φύλλων καρυκῆς ἐπιπάσσεται δι' ἀνθρακικοῦ σιδήρου εἰς παχείαν στρώσιν, καταπλάσσεται δὲ ἀκολούθως διὰ καταπλάσματος ἐκ πιτύρων καὶ περιδέεται διὰ κυκλοτεροῦς ἐπίθεσμου.

Ὁ ὑπανθρικός σίδηρος ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ ἔλκους καὶ ὡς ξηραντικὸς καὶ

ώς ερεθιστικός, διεγείρει τὴν νεοκρκαμένην ζωὴν τῶν ἰχθύων ἀποδιδόντων καὶ ὠγρῶν ἐλκῶν καὶ ταχέως θεραπεύει αὐτά.

Θεραπεία τῆς γαστρορροίας. — Ἐπὶ γαστρορροίας μετὰ διατάσεως τοῦ στομάχου καὶ τοῦ ἀναδιδομένου ὑγροῦ μὴ ὑπερβάνοντος κατὰ ποσὸν τὴν μίαν λίτρον ἐπὶ 24 ὥρας προσφέρονται τὴν πρωτὴν νύστεως τοῦ ἀφρώστου ἐν ἑαίᾳ ἐξ γοχμύκτα φωσφορικοῦ ἀτβεστίου. Ὁ πάσχων ἀπᾶς δι' ἡμέρας λαμβάνει στερεὰν τροφήν οἷοι κρέας καὶ ἰχθῦν, ἡ δὲ λοιπὴ αὐτοῦ τροφή συνίσταται εἰς οὐαίαις ὑγρῶν, οἷον ὠά, γάλα, βόφημα. Ἐὰν τὰ πολλὰ διὰ τῆς ἀπλῆς ταύτης ἀγωγῆς ἴσται ἡ γαστρορροία, ἀλλ' οὐχ' οὕτως ἔχει ἀποδιδομένου ὑγροῦ ὑπερβάνοντος κατὰ ποσὸν τὰς πολλὰς λίτρας ἐντὸς τῶν εἰκοσὶ καὶ τεσσάρων ὡρῶν, ὅτε ἐνδείκνυται ὁ καθετηρισμὸς καὶ ἡ ἀπόπλυσις τοῦ στομάχου. Οἱ καθετηρισμοὶ ἐνεργοῦνται ἐν ἀρχῇ ἐκ πᾶσαν πρωτὴν νύστεως δυοῖς τοῦ πύκτοντος, εἰτα δὲ ἐπελευθύνει βελτιώσεως κατὰ διήμερον ἢ τριήμερον καὶ ἐπὶ τέλους ἀπᾶς καθ' ἑβδομάδα, οἱ κατάλληλότεροι διὰ τὸν καθετηρισμὸν καθετηρῆς εἶναι οἱ τοῦ Pancher, διὰ τὴν ἀπόπλυσιν τὰ μάλιστα ἀνύει τὸ ὄρυκτόν τοῦ Vichy ὕδαρ γλυκρόν, Δικακούτης τῆς διὰ τοῦ καθετηρισμοῦ καὶ τῆς ἀποπλύσεως θεραπεύει ἡ δίαιτα τοῦ πύκτοντος, ἔττω αὐστηρὰ καὶ κανονικὴ πρὸς ἀποφυγὴν ὑποτροπιᾶσεων.

Ἐπίσης ὠφελεῖ ὁ καθετηρισμὸς καὶ ἡ ἀπόπλυσις τοῦ στομάχου καὶ ἐπὶ τῆς συνοδευούσης τὸν καρκίνου τοῦ στομάχου γαστρορροίαν, καθ' ἣν ἐπάγεται ἀπλὴν μόνον εἰς τὸν πάσχοντα ἀνακούφισιν. Γ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΕΓΘΥΝΣΕΩΣ.

Οἱ καθυστεροῦντές τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὴν τὸ ταχύτερον.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἱστορία τῶν Ἑλληνητῶν καὶ Ἑλληνηρεῶσεων ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ὑπὸ Χρίστου Γοτσάλου. — (Σελ. α'—η'. 1—286. — Τιμᾶται δραχ. 3,50. — Ἐφρίσκειται ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Βίλμπεργ.